

عنوان مقاله:

اثربخشی آموزش واقعیت درمانی بر شادکامی و مسئولیت پذیری مادران کودکان درخودمانده

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی افراد استثنایی، دوره 7، شماره 27 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

سپیده شیشه فر - دانشگاه علامه طباطبایی

فرنگیس کاظمی - دانشگاه علامه طباطبایی

شهلا پزشک - دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

داشتن یک کودک مبتلا به اختلال درخودماندگی می تواند منجر به تجربه هیجانات و احساسات ناخوشایند در والدین آنان گردد. از این رو پژوهش حاضر با هدف تعیین اثربخشی آموزش واقعیت درمانی بر افزایش شادکامی و مسئولیت پذیری مادران کودکان مبتلا به اختلال درخودماندگی انجام گرفت. روش پژوهش، نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون- پس آزمون با گروه گواه بود. با روش نمونه گیری در دسترس، 31 نفر از مادران کودکان مبتلا به اختلال طیف درخودمانده انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه 15 نفری آزمایش و 16 نفری کنترل جایگزین شدند. گروه آزمایش آموزش واقعیت درمانی را به مدت 7 جلسه 90 دقیقه ای و به صورت هفتگی دریافت کردند، در حالی که گروه گواه در معرض هیچ مداخله ای قرار نگرفتند. برای جمع آوری داده ها از پرسشنامه شادکامی آرگیل و پرسشنامه مسئولیت پذیری گاف استفاده شد. نتایج آزمون تحلیل واریانس چندمتغیره حاکی از تفاوت معنادار بین دو گروه در نمرات شادکامی و مسئولیت پذیری بود؛ بدین ترتیب، آموزش واقعیت درمانی موجب افزایش شادکامی و مسئولیت پذیری در مادران گروه آزمایش شد. با توجه به نتایج به دست آمده می-توان از آموزش واقعیت درمانی گروهی به عنوان روشی موثر و مفید در افزایش شادکامی و مسئولیت پذیری مادران کودکان درخودمانده در مداخلات درمانی و بالینی استفاده کرد.

کلمات کلیدی:

واقعیت درمانی، شادکامی، مسئولیت پذیری، کودکان درخودمانده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/887062>

